

SZÓSZÉK – ÚRASZTALA

DR. IZSAK VILMOS

KERESZTÉNY FELELŐSSÉGÜNK EGYMÁSÉRT

Mt 12,12

Az élet Isten ajándéka és benne az ember a teremtés koronája. Hivatása, hogy Istentől kapott tehetségével széppé, gazdaggá és boldoggá formálja a földi lét gondokkal terhes napjait. Isten csodálatosan szép világteremtő tervében minden ember részére megalkotta elhívásának minden lehetőségét. A tétlen paradicsomi boldogságot az alkotás váltotta föl s a munka lett az a mérce, mely az egyéneket és népeket a teremtés isteni sodrába örökre beállította.

Ebben az életben, az unitárius hitünk szerint — Isten minket nem szenvedésre, bűnre és kárhozatra hívott el, hanem arra, hogy beállva az Ő országa építőinek sorába, vessük hiveink szívébe a hit, a szeretet és jószág áldott magvait. Hitünk fényénél világosan látjuk, valljuk és hirdetjük, hogy számunkra a legszentebb feladat, fényben és gyászban, örömben és szenvedésben, egy szóval egész életünk folyamán megmaradni a teremtés koronájának.

Jézus örök időkre kimondotta azon a szombat napon a nagy igazságot: „Drágább pedig az ember a juhnál.” Nem szükséges, hogy felmérjük a letűnt századokat és sorra vegyünk, hogy egyes történelmi korok, egyes vallások hogyan fogalmazták meg az ember értékét és hivatását. Tudjuk, hogy mit jelentett rabszolgának lenni, ismerjük Jézus felfogását, aki azt tanította, hogy mindnyájan Isten munkatársai vagyunk.

Vallásunk egyik nagy értéke éppen abban van, hogy felszínre hozta a jézusi evangélium legtisztább értékeit és rádöbbsentette az unitárius ember lelkiismeretét arra, hogy szeresse, becsülje, ápolja és gazdagítsa azt a létet és világot, melyet Isten az embernek adott ezen a földön.

Az ember évezredek küzdelme után századunkban tudásban, hitben, értelemben végre felnőtte lett. Ez az ember ma büszke mindarra, amit tudományban, művészetben és az élet minden vonalán megvalósított. De azt is meg kell látnunk, hogy érzéseiben nem nemesedett, gazdagodott úgy, ahogyan azt századunk emberétől Isten megköveteli.

Több emberséget, több megértést, több együttérzést keresünk és várunk embertársainktól. Jézus szerint a pásztor is otthagya a juhokat és elment, hogy megkeresse és kiemelje azt az egyet a verem mélyéből. Napjainkban is vannak, akiket a verem mélyéből ki kellene emelnünk, de hideg szívvel és közömbösséggel megyünk el mellettük.

A golgotai kereszt terhét csak Simon vette fel vállára, és életünk nagypénteki szenvedéseiben hányszor vagyunk egyedül, mélyre zuhanva, kiáltva az igaz emberség után.

Nemrég olvastam az egyik napilapban egy emberről, aki „elvesztődött”. Karácsony estéjén egy idős asszonyt találtak az egyik garázs sarkában meghúzódva. Az öreg édesanya 78 éves volt s csak annyit mondott, hogy fázik, fáradt, aludni szeretne. Hogy hol lakik? több címet mondott, de mindenhol azt mondták: nem ismerik, senki sem fogadta be. Végül az egyik kórház fogadta be ideiglenesen; amikor az újságíró felkereste, tiszta ruhában, megfésülködve feküdt a meleg szoba hófehér ágyán. És a kis töpörödött asszony első szava unokái felé szállt: vajon a kicsi egyedül el tud-e menni az óvodába, és a fiú, aki elkergette, vajon vissza fogadja-e őt?

Furcsa érzés vett erőt rajtam, írja a cikk szerzője, ahogy ezt a maroknyi asszonyt nézem, s szavait hallgatom, aki már nevét sem tudja, csak azt, hogy volt két fia, akiket nagyon szeretett. És a cikke végére oda írja, ha valakinek elvesz kedvenc állatja, keresi, tudakozódik utána. Mert úgy érzi, hiányzik, hozzá tartozik. Van egy ember, egy fehér hajú, ősz édesanya, aki után senki sem érdeklődött.

Érezzük-e Jézus szavának megrázó igazságát: „Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál?” Még nem késő, hogy felébredjen bennünk a felelősség érzése egymásért. Erre int és figyelmeztet Jézus. Az élet Isten ajándéka és szeressük felebarátunkat, hordozzuk egymás gondját és tartsuk be a jézusi humanitás örök parancsát.

DR. IZSÁK VILMOS

LÁSS!

Lk 18,41—42

Az evangéliumokban gyakran olvashatunk a vak emberek meggyógyításáról. A legmegrázóbb leírást János evangéliuma 9. részében találjuk, ahol a farizeusok egy idős ember szüleit vonják felelősségre, mondván: mi tudjuk, hogy fiatalok vak volt, mi módon lát most? Hogyan és miképpen adta vissza látását neki Jézus, neki a bűnösnek, aki mindenestől bűnben született? A szülők félelmükben gyermekükre hárítják a felelet adását. A látását visszanyert ember azonban bátran és hősiesen válaszol: hogy bűnös lettem volna, nem tudom; egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. Ez a bátor bizonyágtevés Jézus megrendítő szavaival zárul: ítélet végett jöttem, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek (Ján 9,39). Első hallásra úgy érezzük, Jézus a szeretet és jóság, az élet Fejedelme ilyen kemény ítéletre nem ragadhatta soha önmagát. Márk evangéliumában a vak Bartimeus szerény kéréssel csak ennyit mond: Mester add, hogy lássak (10,51), míg Lukács evangéliumában a vakhoz forduló Jézus felteszi a kérdést: mit akarsz, hogy cselekedjem? A válasz: hogy szemeim világa megjöjjön. És Jézus azt mondja: „Láss.”